

SCOTTY & THE CITY

De grote stad is voor veel karpervissers niet de meest voor de hand liggende plek om een hengel uit te werpen. Toch kun je juist in een stedelijke omgeving snel en effectief toeslaan, zo bewijst Scotty Werkhoven (32). Deze ras-Hagenees neemt je in dit artikel mee op een citytrip.

TEKST: JORAN BAL > FOTOGRAFIE: MARK VAN DER ZOUW

“Die kippen komen niet met voer boven. Dat is een goed teken”, zegt Scotty vergenoegd als de twee meerkoeten die op zijn stek duiken onverrichter zake aan het wateroppervlak terugkeren. “Dan heeft de karper de verkrumelde boilies vermoedelijk al gevonden.” Als vervolgens vlak voor de woonboot een vis een grote kolk in het water slaat, staat de bebaarde Hagenees helemaal op scherp. Hij zit er dan ook direct bovenop als de pieper van de linkerhengel afgaat.

PUBLIEK

De kromme hengel trekt de aandacht van passerende werklui. Onder luid gejoel en gekscherende opmerkingen – ‘die heb je er zeker net zelf eerst aan gehangen?’ – vanaf de naastgelegen brug drilt Scotty de karper geconcentreerd richting het landingsnet. Als de vis voor de eerste keer de waterspiegel doorbreekt, valt het publiek op de brug even stil. Zo’n grote vis hadden ze duidelijk niet verwacht. “Dit is een schubkarper jongens”, smooit Scotty de discussie op de brug over wat voor soort vis het nu eigenlijk is. Op het moment dat de karper het net in glijdt regent het niet alleen hemelwater, maar ook felicitaties.

WOONBOOT

“Dit hoort erbij”, zegt Scotty nadat de karper is teruggezet. “Je hebt in de stad altijd wel aanspraak, van mensen van allerlei pluimage. Soms vragen ze of je wel goed bij je paasei bent als je met

je hengels in de weer bent. Mensen hebben vaak geen idee van wat hier allemaal zwemt. Ook woonbootbewoners niet.” Terwijl hij veel van zijn vissen juist onder hun huis vandaan trekt. “De boten bieden beschutting en warmte, dus dat zijn hotspots.” Met een onderhands worpje belandt de boilie aan de linkerhengel dan ook weer voor de woonboot die pal voor ons ligt (in combinatie met een slappe lijn om op de stek rondscharrelende vis niet af te schrikken). De andere stok gaat richting een woonark aan de overkant van de gracht.

LEERPROCES

Wat er aan de lijn hangt is niet nodeloos ingewikkeld. “Gewoon een standaard rig met een haak die snel prikt. De hengeldruk is laag, dus hightech rigs zijn geen must”, legt Scotty uit. “Wat dit type visserij lastig kan maken, zijn de omstandigheden. Het Haagse stadswater is een groot en open systeem. Die vrijheid en ruimte spreken me aan, maar de vis kan ook alle kanten op. En de grachten zijn in feite kleine kanalen. Dit is dus wat anders dan gaan vissen op een parkvijver.” Daar kwam hij snel achter in het begin van zijn grachten carrière. “De eerste vier jaar heb ik lopen aanmodderen en ving ik zo’n zes à zeven vissen per jaar. Door stug vol te houden kreeg ik door hoe het werkte en de laatste drie jaar vang ik aardig mijn vissen.”

INITIATIEF NEMEN

Terugblikkend kan Scotty wel een aantal factoren aanwijzen waarom hij in het begin zo weinig ving. “Domweg

>> MATERIAAL

De stadse karpervisserij vraagt om robuust materiaal. Scotty vist daarom met 12 voet lange karperehengels met een testcurve van 2,75 lbs en stevige molens in het 7000 formaat met daarop een 50/00 nylon lijn. “Dat is wat dikker dan gebruikelijk, maar stevige draad is een must. Er ligt van alles in het water – van fietsen tot kluizen – en veel woonboten staan op palen of liggen vast met kettingen.” De gecoate onderlijn is relatief kort (15 cm), heeft een breeksterkte van 25 lbs en wordt gecombineerd met een werpgewicht van 60 gram en een haak maat 4 of 6 met op de hair een dumbbell en een pop-up boilie. Het grote landingsnet heeft een tot drie meter lengte uitschuifbare steel. “Soms moet je de vis vanaf een hoge kade scheppen.” Het net is daarbij ieder jaar aan vervanging toe. “Je blijft bij het scheppen wel eens aan een obstakel haken. Bij deze visserij krijgt je materiaal veel te verduren waardoor het sneller slijt.”

De kromme hengel trekt de aandacht van passanten en onder luid gejoel drilt Scotty de karper richting het landingsnet

de verkeerde stek kiezen en daar de hele dag (of nacht) blijven hangen. Steeds naar de geijkte stekken toegaan. Kortom: lui vissen. Terwijl je met een actieve aanpak veel meer succes hebt.” Nu geeft hij een stek doorgaans twee uur de kans. Is het daar niks, dan gaat ie door naar de volgende. “Je moet de vis opzoeken in plaats van af te wachten tot de karper naar jou toekomt. Zelf het initiatief houden is belangrijk.” Die aanpak is mogelijk omdat hij altijd instant vist. “Ergens maar blijven zitten omdat je nu eenmaal op die plek hebt gevoerd, zal mij niet gebeuren. Die zes verkrumelde boilies – een zelfgedraaide, zoete, attractieve bol – per hengel houden me zeker niet tegen om te verkassen.”

SCHUB EN SPIEGEL

De spiegelkarper die zo’n drie kwartier na de schub de boilie op de rechterhengel pakt, doet dat wel. “Als een stek goed vis oplevert, dan plak ik er daar meestal nog één tot anderhalf uur aan vast. Doorgaans doe ik op een ochtend – vaak het meest productieve deel van de dag – twee tot drie stekken aan.” Dat zijn plekken waar hij de vis verwacht: bij woonboten, bruggen, dukdallen, overhangende bomen. “Maar als ik een bepaalde plek zie waarvan ik denk dat er karper te vangen is, dan pak ik die ook mee. Gewoon even twee uurtjes kijken of het wat oplevert. Zo ontdek ik nieuwe stekken.” Scotty’s visserij speelt zich vrijwel uitsluitend in de Hofstad af,

maar tot nog toe heeft hij slechts weinig vissen gedubbeld. “Er zit hier een mooi en gevarieerd bestand, onder meer door de projectspiegels die worden uitgezet. Al heb ik een voorliefde voor oude schubkarpers, vissen van soms wel vijftig jaar oud.”

START- EN EINDHOUDING

Toch is de derde vis van de dag wederom een spiegel. “Zulke prachtige vissen vangen is toch fantastisch?!” zegt Scotty met een brede glimlach. Na het fotoritueel gaat de vis retour stadgracht en pakt hij zijn spullen – hengels, steunen en schepnet – in een oogwenk bij elkaar. “Na drie vissen is het hier vermoedelijk wel klaar. Tot slot wil ik nog even een andere stek proberen.” Een korte autorit later staan we aan een andere gracht. Daar werpt hij één onderlijn handmatig onder een brug, terwijl de andere vlakbij een woonboot in het water ploft. Als een havik houdt Scotty zijn hengels daarna in de gaten. “Vis ik bij bruggen, dan zet ik de slip muurvast. Daar kun je het je niet veroorloven om niet startklaar achter je stokken te zitten.” De starthouding blijkt echter ook de eindhouding. Na een uur zonder actie valt het doek. “We hebben geen enkele vorm van activiteit – zoals een draaiende vis, een bellenplakkaat, piepjes van de beetmelder – gezien. Dit wordt hem niet”, trekt Scotty zijn conclusie. “Maar met drie mooie vissen in een paar uur tijd hoor je mij echt niet klagen.”